

zborom. — Oskar Dev očitno napreduje. Skladba „Kvišku plava . . .“ je vseskozi delo resnega umetnika. Težav sicer ne nudi v intonaciji, pač pa v prednašanju, ker je tu treba dobrih basov in se mora pevec v besedilo kakor v skladbo globoko zamisliti. — Šantlova „Narodna“ je ljubka, kratka skladbica, ki bo gotovo našla več ljubiteljev, kakor Polaškova harmonsko preobložena „Da sem jaz ptičica . . .“ Ne rečem, da mi ne ugaja, a ta bleščeči nakit ne odgovorja presrčnemu besedilu, ki pa ga je vrhutega Polašek celo okrajšal ter mu vzel, rekel bi, prijetni vonj in sladkobo. Polašek n. pr. komponira:

„Pa o zvestobi mu svoji bi pela,
sladko mu pevala.“ (Izpusti: — „noč bi in dan“ —.)

Ali drugo kitico (prepričan sem, da skladatelj ni mislil na ostale kitice, ali vendar bi jih rad marsikdo pel):

„Ljubko duhtela bi, krasno žarela,
da bi v nedeljo me“ (— „zrla vsa vas.“ — manjka)

Polašek morda ni poznal vsega besedila, ali pa ga kot inorodec ni — razumel. —

Četrty zvezek je posvečen naši „Glasbeni Matici“. Obsega poleg pristrčne spremnice uredništva šestero zborov skladateljev, ki so bili v zadnjem času s svojimi glasbenimi deli zastopani na koncertih „Glasbene Matice“. — Dr. K r e k o v moški zbor „Bratje, v kôlo se vstopimo!“ živ, prekrasen poziv moškemu zboru „Gl. Matice“, je ženijalno delo. Takega moškega zbora ni vsej slovenski glasbeni literaturi. Na prvi pogled je videti sicer težak, ali pevnost vsakega glasu odzame vse težave. Niti nenavadni postopi basov v začetku in ob koncu niso dobrim pevcem neizvedljivi. Zlasti pa me je navdušil srednji del „Meno mosso“. Ti kontrapunkti drugega basa bodo našim pevcev slastni užitek. Za skladbo je treba kvalitativno in kvantitativno dobrih zborov. — Mešani zbor Gerbičev „Po zimi“ je ljubko naroden, ne pretežek. Del: „Saj čakal sem te pretežko —“ ne more biti bolj narodno uglašen, kakor je. Ob koncu kar vidim, kako pada sneg. Tudi J e n k o, zaslužen starček, se je še mladeniško navdušil za „Boga in rod“. — Krasna je Ferjančičeva „V jutranji zarji“. K lepemu tekstu se tesno privija glasbeno tolmačenje; oboje ena sama nerazdružena lepota! Dokaj težka skladba bo na poslušalce močno vplivala. — Za mojim zborom „Pusto je . . .“ pride kot zadnji J u v a n e c z mešanim zborom „Izgubljeni cvet.“ Pridružujem se glede teksta sodbi g. Prelovca v Učit. Tovarišu. Sicer pa je skladba pristrčna, samo da je navzlic označbi „v narodnem tonu“ menj narodna kot Gerbičeva „Po zimi“. Priporočati pa jo morem vsem pevskim zborom boljše vrste najtopleje. — Vse skladbe so koncertnega tipa in dragocen prispevek tej naši glasbeni literaturi. E. Adamič.

Jefejeva prisega. Besede zložil Simon Gregorčič. Za zbor, soli in orkester uglasbil P. Hugolin Sattner. Izdala in založila „Glasbena Matica“ v Ljubljani 1911. Cena 5 K.

Delo je prirejeno v pričujoči izdaji s klavirskim spremljevanjem, kar se mi zdi jako srečna misel, ker bo skladba vsled tega našla pot tudi na manj koncertne odre kakor je Matičin, in to ne bi bilo pretežko. Skladba je pisana lahko umljivo, lahko pevno, vsekakor izvedljivo nekaterim boljšim pevskim zborom. Orkester tudi ni neobhodno potreben, in solisti bodo po vestnem študiranju s pridom zmogli svoje partije.

Skladbo je „Glasb. Matica“ izvajala trikrat in vsakokrat s popolnim uspehom, kar je dokaz, da je Jefejeva prisega znamenito delo. Zlasti nam Slovencem je

Sattner ž njo podaril redek dar, saj enakih del do sedaj nismo imeli. Sattner piše vseskozi resno, kolikor mogoče strogo. Zato pusti spočetka skladba poslušalca hladnega, a ko se vtopi v globoko besedilo, ki je eminentno verskega značaja, pa mora priznati, da je Sattner zadel pravi ton. Semtertje bi si pa le želel nekoliko več krvi. Boj Jefejevih čet z divjimi Amoniti n. pr. ne prenaša označenega Allegretta. Pospešiti ga je do skrajnih mej izvršljivosti. Orkestru bi dal tu morda hvaležnejšo nalogo. Ista malokrvnost je deloma tudi v usodni daritvi očeta. Kaj lepa in globoka so pa druga mesta, n. pr. molitev, proslava Jefeja i. t. d. Št. 9. me je hotela spomniti s početka na neko znano slovensko solo-pesem; na vsak način pa je vsa Sattnerjeva. Prepričan sem, da si delo ohrani trajno vrednost.

E. Adamič.

Fran Gerbič, 20 moških zborov v slovenskem narodnem značaju. Izdala „Glasbena Matica“ v Ljubljani 1911. Cena 3 K.

Izvemši zadnjih dveh, so vse pesmice pisane v pristrčnem narodnem tonu. Priljubile se bodo takoj vsem moškim zborom. Starček Gerbič je v teh pesmih mlad, vriskajoč fant. Srečen, ki si v pozna leta ohrani tak humor in tako prožnost! V teh zborih se nam Gerbič pokaže v vse drugačni in ne slabi luči, kakor smo ga vajeni iz njegovega najpopularnejšega zbora „Slovanski brod“. S temi srčkanimi pesmicami si je za vselej postavil svetel spomenik med vsemi pevci. To se bo kmalu pokazalo. Te pesmi je pel z narodno dušo in našle bodo pot čimprej tudi v njo. Postati morajo narodna last. Vredno bi bilo spregovoriti kdaj tudi o Gerbiču kot pesniku. -- Zresni se Gerbič v zadnjih dveh: „Povejte, ve planine“ in „Naša lipa“. Prednost dam drugi, ki je posvečena Pevski zvezi moravskih učiteljev. Lepa, močno učinkujoča skladba je to. Ugaja mi zlasti četverospjev, ki pa bi bil mogoče še bolj učinkovit, ako bi ga pel zbor; seveda dober, številen, izvežban zbor, kakor je ravno zbor moravskih učiteljev. Skladatelju Gerbiču je „Glasb. Matica“ izdala to zbirko v spomin na njegovo 70 letnico. Iskreno mu želimo, da bi vse te pesmi čul in še mnogokrat čul!

E. Adamič.

Narodne pesmi za mladino. II. stopnja. Izdal in uredil Janko Žirovnik. Prva stopnja te zbirke je kmalu pošla. Izredno se je priljubila zlasti po šolah, kjer je izpodrinila zlahka „Slavčka“ in še mnoge druge pevske knjige za šolo.

Pesmi so, kajpada, vse narodne ali ponarodele in štejem jim to v dobro, da imajo skoro vse svoje prvotno narodno besedilo. Ne razumem pa, zakaj n. pr. pripiše Žirovnik pesmicama „Rožic ne bom trgala“ in „Kje so moje rožice?“ skladatelja, drugim, n. pr. „Ko dan se zaznava“, „Ptiček prav majhen je“, „Po jezeru“, „Ropoče mlin v dolu“ itd., pa ne. Semtertjam bi dvoglasni stavek lahko bil srečnejši in pevnejši. Vendar pa zbirko prav toplo priporočamo zlasti učiteljem, ki jim daje obilo lepega gradiva za pevski pouk.

E. A.

Milan Reizer, Sanje za gosli in klaviř. Nekoliko dolgočasna stvar brez melodije, gibajoča se na par nejasnih tonih. — Ravnoistega skladatelja koračnica, „Veseli Samoborec“ ima dosti več na sebi in je boljša, kakor dokaj drugih še banalnejših koračnic.

E. A.

